

AZƏRBAYCANDA MƏCBURİ KÖÇKÜNLƏR: AVTOPORTRET FOTOSƏRGİSİNİN AÇILIŞI MƏRASİMİNDƏ NİTQ

*R.Mustafayev adına
Azərbaycan Dövlət İncəsənət Muzeyi*

8 dekabr 2000-ci il

Hörmətli xanımlar və cənablar!

Biz həyatımızda həm Azərbaycanda, həm də başqa ölkələrdə rəssamların, böyük fotoqrafların çox sərgilərini görmüşük. Ancaq güman edirəm, siz də bu fikirlə razı olarsınız, biz ilk dəfədir ki, belə bir sərgi görürük.

Bu sərginin xüsusiyyəti ondan ibarətdir ki, o, Ermənistanın təcavüzü nəticəsində işğal olunmuş Azərbaycan torpaqlarından məcburi, zorla çıxarılmış vətəndaşlarımızın çadırlarda ağır şəraitdə yaşadıklarını, onların gündəlik həyatını əks etdirir. Sərginin digər xüsusiyyəti ondan ibarətdir ki, buradakı fotosəkillərin müəllifləri həmin o ağır vəziyyətdə yaşayanlar və xüsusən də uşaqlardır.

Mən Azərbaycanın son illərdəki həyatında belə mənzərələri çox görmüşəm. Buna baxmayaraq, sərgi məndə çox həyəcan hissi doğurur. Ancaq hesab edirəm ki, bu mənzərələri – 8 ildən artıq Azərbaycanın rayonlarında çadırlarda, hətta yeraltı sığınacaqlarda ağır şəraitdə yaşayanların real vəziyyətini görməyən insanlar belə fotosəkillərə heç də biganə baxa bilməzlər. Bu şəkillər yəqin ki, onlarda da böyük həyəcan hissi doğura bilər.

Burada, Azərbaycan Dövlət İncəsənət Muzeyində çox dəyərli əsərlər vardır. Bunlar Azərbaycanın, dünyanın görkəmli rəssamlarının əsərləridir. Onların hamısı qiymətlidir, bu muzeyə gələn insan, təbiidir ki, belə gözəl rəsm, heykəltəraşlıq əsərlərinin təsiri altına düşür və onlara heyranlıqla baxır. Ancaq bizim bu gün gördüyümüz fotosərgi muzeyin bütün eksponatlarından fərqlənir. Fərq də ondan ibarətdir ki, bu şəkillər bizim müasir həyatımızın çox faciəli hissəsini, cəhətlərini nümayiş etdirir.

Azərbaycan xalqı çoxəsrlik tarixində bir çox faciələrdən keçmiş, əzilmiş, vurulmuş, ancaq yenidən qalxmış və inkişaf etmişdir. Ermənistanın ölkəmizə təcavüzü nəticəsində respublikamızın torpaqlarının bir hissəsinin işğal olunması, bu müharibə zamanı verdiyimiz itkilər, şəhidlər, tökülən qanlar və bir milyondan çox vətəndaşımızın işğalçı Ermənistan silahlı qüvvələrinin təzyiqi, qorxusu nəticəsində, onların açdıqları atəşlərdən özlərini xilas etmək üçün doğma yerlərindən, yurdlarından çıxıb indi ağır vəziyyətdə yaşaması XX əsrdə Azərbaycanın, xalqımızın ən böyük faciəsidir. Bir daha deyirəm ki, bu, XX əsrdə xalqımızın böyük faciəsidir.

Bu faciəni hamımız yaşayırıq, bütün Azərbaycan xalqı yaşayır. Ancaq faciənin əsas əzab-əziyyətlərini, ən böyük çətinliklərini yaşayan qaçqın və köçkün vəziyyətində olan həmin vətəndaşlarımız, çadırlarda doğulmuş, böyümüş uşaqlarımız, yaxud çadıra gələrkən çox kiçik yaşında olub, orada böyüyərək həyat sürən uşaqlarımızdır, gənclərimizdir. Ona görə də sərgiyə baxanda ilk növbədə qaçqınlarımızın və köçkünlərimizin bugünkü ağır vəziyyəti göz önünə gəlir. Hesab edirəm ki, hər bir vicdanlı Azərbaycan vətəndaşı onların ağrısını, acısını ürəyində, qəlbində bir daha hiss edir. Ancaq eyni zamanda bu sərgi bizim ağır vəziyyətdə yaşayan insanların nə qədər dözümlü, nə qədər dəyanətli və qeyrətli olduqlarını göstərir. Bu insanların belə şəraitdə ağır həyat tərzini keçirməsi, yaşaması, yaratması və gələcəyə ümidlə baxması onların nə qədər yüksək mənəviyyata malik olduqlarını nümayiş etdirir.

Mən bu sərgiyə baxarkən, o fotosəkilləri görərkən bizim ağır vəziyyətdə yaşayan soydaşlarımızın indiki real vəziyyətini gözlərim önünə gətirirəm. Yəni istər-istəməz bu mənzərə gözlərim qarşısında canlanır. Onların dözümlüyü, iradəsi qarşısında bu gün bir daha baş əyirəm. Belə ağır vəziyyətdə yaşayan bütün soydaşlarımıza – bacılarımıza, qardaşlarımıza, uşaqlarımıza təşəkkürümü bildirirəm. Bütün Azərbaycan xalqını əmin edirəm ki, onların bu faciəli həyatı bir çox illər davam etsə də, nəhayət, bunun sonu vardır. Ermənistan silahlı qüvvələri tərəfindən işğal olunmuş torpaqlarımız mütləq azad olunacaq, indi ağır vəziyyətdə yaşayan, çadırlarda həyat sürən insanlar öz yerlərinə-yurdlarına qayıdacaq, yeni evlər, məktəblər, xəstəxanalar, kitabxanalar və iş yerləri yaranacaqdır. Onlar gələcək həyatlarını daha da xoşbəxt yaşayacaqlar. Azərbaycan dövləti ötən illərdə bundan ötrü çox işlər görüb, demək olar ki, bütün imkanlardan istifadə edibdir. Bu işlər indi də görülür və görülməkdir. Heç şübhə etmirəm ki, bütün bunlar öz nəticəsini verəcəkdir.

Ancaq bu, işlərin bir hissəsidir, Azərbaycanın düşdüyü belə ağır vəziyyət, ölkəmizin qaçqınlarının və köçkünlərinin real həyatı – bu böyük faciə gərək dünya ictimaiyyətinə, beynəlxalq təşkilatlara daha da aydın olsun, olduğu kimi çatdırılsın. Təəssüf ki, real vəziyyəti dünya ictimaiyyətinə çatdırmaq üçün görülən işlər yetərli olmayıbdir. Əksinə, Ermənistan silahlı qüvvələri Azərbaycan ərazisinin 20 faizini işğal etdiyi halda, bir milyondan artıq vətəndaşımızı belə ağır vəziyyətə saldığı halda Ermənistanın müxtəlif təbliğat orqanları, dünyanın bir çox ölkələrində yaşayan erməni diasporu, lobbisi belə fikir yaradır və buna da müəyyən dərəcədə

nail ola bilir ki, guya günahkar Ermənistan və bu ölkənin silahlı qüvvələri deyil, Azərbaycanıdır. Guya Azərbaycan Dağlıq Qarabağda yaşayan erməniləri əzib, sıxıb, indi onları blokada alıb. Ermənilər bu sahədə çox məharətlə çalışıblar və çalışırlar. Doğrudur, etiraf etmək lazımdır ki, onların imkanları böyükdür. Böyük ölkələrdə, Amerika Birləşmiş Ştatlarında, Avropa ölkələrində erməni diasporu həm çoxdur, həm də güclüdür. Onlar dövlət orqanlarına təsir etmək imkanına malikdirlər. Təəssüf ki, Azərbaycanın belə imkanları yoxdur. Ona görə də vəziyyət bir çox hallarda tərsinə təsvir olunur.

İtaliyanın «Acip» şirkətinin təşəbbüsü, yəni belə bir fotosərginin yaranması və xüsusən, burada deyildiyi kimi, bu fotosəkillərin İtaliyada və başqa ölkələrdə nümayiş etdirilməsi bizim üzərimizə düşən vəzifələrin həyata keçirilməsi üçün çox gərəqli bir təşəbbüsdür, yüksək qiymətə layiqdir. Buna görə mən Azərbaycanın ağır vəziyyətdə yaşayan vətəndaşlarına göstərdiyi yardıma görə «Acip» şirkətinə təşəkkür edirəm. Eyni zamanda, ümidvar olduğumu bildirmək istəyirəm ki, Qərbi ölkələrinin Azərbaycanda fəaliyyət göstərən və geniş imkanlara malik olan, «Acip» şirkətindən də daha çox iş görənlər, xüsusilə neft şirkətləri «Acip»in bu təşəbbüsünə qoşulacaqlar və onların hər biri bu sahədə öz xidmətlərini göstərəcəklər.

Bu sərgi, buradakı fotosəkillər Azərbaycandakı qaçqınların vəziyyəti haqqında müəyyən təəssürat, təəvvür yaradır. Ancaq hesab edirəm ki, real vəziyyət bundan qat-qat ağırdır. Yəni biz hamımız bu təşəbbüsü qiymətləndirərək, eyni zamanda səy göstərməliyik ki, belə təşəbbüslər genişlənsin və Azərbaycanda faciəli həyat sürən soydaşlarımızın real vəziyyəti bütün dünyaya çatdırıla bilsin. Bu vəzifə birinci növbədə Azərbaycanın müxtəlif müvafiq orqanlarına aiddir. Amma eyni zamanda «Acip» şirkətinin bu təşəbbüsü həm Azərbaycanın bu işdə məsuliyyət daşıyan orqanları üçün, həm də qeyd etdiyim kimi, ölkəmizdə çox geniş fəaliyyət göstərən müxtəlif şirkətlər üçün də nümunə olmalıdır.

Mən «Acip» şirkətinə bir daha təşəkkür edirəm. Ümidvaram ki, onlar bu sahədə öz işlərini davam etdirəcəklər.

Əminəm ki, bu təşəbbüs bizim gələcəkdə görəcəyimiz böyük işlərin başlanğıcı olacaqdır. Sağ olun. Təşəkkür edirəm.